

ΘΟΥΡΥΒΟΣ ΣΤΑΓΟΝΑΣ

Η ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΤΟΥ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ & ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΑΛΓΟΡΙΘΜΟΥ

του Κώστα Καταγά για το SF3

Ο “θόρυβος της σταγόνας” που χτύπαγε σε μια υγρή επιφάνεια ήταν η μόνη διατάραξη της απόλυτης ησυχίας που κάλυπτε τη διάρκεια της νύχτας στον πολυτελή τομέα των “διανοούμενων και των διανοητών”. **αυτών των τόσο ευνοημένων “μονάδων” της δομημένης πλέον δημοκρατικής μας κοινωνίας.**

Βρισκόμουν στο μέσον της πενταετίας του τέταρτου σταδίου απελευθέρωσης της ανθρωπογενούς συνειδησής μου και πολλά πράγματα δεν μπορούσαν να αφομοιωθούν.

Ήταν πραγματικά δύσκολη αυτή η πενταετία. Αποτελεί το τελικό στάδιο πριν την οριστική μου ένταξη στην κοινωνία μας.

Να σκεφτεί κανείς ότι μόλις τώρα διανύω τον τρίτο χρόνο και ένα τείχος υψώνεται μπροστά μου.

Ίσως δεν τα καταφέρω ...

Αυτή η δυσκολία μάλλον είναι και ο λόγος που κανείς ήδη “ενταγμένος” στην κοινωνία μας δεν δίνει δεδομένα γι’ αυτό το στάδιο της ζωής του.

Δεν απαγορεύεται αλλά δεν αναφέρεται κανείς...

Μυστήριο επίσης είναι και η άγνοια της αποτυχίας.

Κανείς δεν κυκλοφορεί ανάμεσά μας που δεν έχει περάσει αυτό το στάδιο με επιτυχία.

Κι αν αποτύχω; αν δεν τα καταφέρω; τι υπάρχει;

Πάντα στις οικογενειακές συνεδρίες μου έλεγαν ότι δεν υπάρχει αναφορά αποτυχίας στις κοινωνικές συνθέσεις που εμφανίζονται στη μηχανή αναζήτησης.

_ Αλλά πώς μπορεί;

Είναι επίσης αλήθεια ότι η “κάστα των διανοούμενων και των διανοητών” είναι μια επίλεκτη κάστα. Αυτό πιστέψτε με δεν παρέχει κανένα πλεονέκτημα στους διαδόχους ανθρωποργανισμούς.

_ Έτυχε και δεν με διαχώρισε η Δημοκρατία από τους γονείς μου στο δεύτερο στάδιο ανάπτυξης της δομημένης ανθρωπογενούς μου συνειδησης, πριν περίπου 8 HUMANYEARS,

όταν,

ενσωματωμένη πλέον στην ομάδα παιδιών με ίδιους δείκτες εξελικτικής προσαρμογής κατατάχτηκα στην ίδια κάστα με αυτούς, την “κάστα των διανοούμενων και των διανοητών”.

Ήταν τόσο απλό αλλά και τόσο ασύλληπτο αυτό το σύστημα.

Εξαπατώ ακόμα τους αισθητήρες κίνησης και ήχου αναπαράγοντας το θόρυβο της σταγόνας και καλύπτοντας μ' αυτό τον τρόπο τη συχνότητα της αναπνοής μου.

Αν επιτύγχαναν τα όργανα **ανίχνευση** της παρουσίας μου, η τιμωρία μου θα ήταν μεγάλη. Πολλά παιδιά είχαν αποβληθεί και κανείς δεν έμαθε σε πια κάστα τους μετάταξαν.

Συνεχίζοντας την τεχνητή βροχή μου απορούσα με τις σκέψεις μου που κάθε άλλο παρά φυσιολογικές μπορούσαν να θεωρηθούν.

Ήταν ένα μικρό θρόισμα αυτό που με συνέφερε.

Αυτό που ξεπάγωσε το βλέμμα μου και αυτόματα μου 'κοψε την αναπνοή.

Ευτυχώς η γλώσσα μου συνέχισε ν' αναπαράγει τον ήχο της σταγόνας και δεν πρόδωσα τη θέση μου.

Γνωστός ήχος αυτός. Ήταν σίγουρα ήχος που δεν ενεργοποιούσε τους μηχανισμούς αναζήτησης παραβατικότητας και σίγουρα δεν έθετε σε εκκίνηση το σχέδιο εντοπισμού αιρετικών.

Αλλά έμοιαζε μέσα μου αταίριαστος, ασυνήθιστος.

Περνούσε όμως τα φίλτρα και δεν ενεργοποιούσε τους αισθητήρες. Έπρεπε να τον καταλάβω, έπρεπε να τον μάθω.

Από πού προερχόταν;...

Κουλουριασμένη σ' ένα στενό αγωγό παροχής ατμοσφαιρικής ουσίας, που αποτελούσε τον τελευταίο καιρό το καταφύγιό μου στην άκρη της πόλης, αναζήτησα την πηγή και την κατεύθυνση του ήχου.

Ξαφνικά!

ένα μεγάλο ηλεκτρονικό Σκούρου Χορτίππους στάθηκε μπροστά στα μάτια μου.

Η οθόνη του άρχισε να κατεβάζει δεδομένα.

Είχα εντοπισθεί!!!

Αλλά οι αισθητήρες της Δημοκρατίας δεν ενεργοποιήθηκαν...

Κρύος ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπό μου ενώ μηχανικά η γλώσσα μου παρήγαγε τον ήχο της σταγόνας.

Ο “ψηφιακός ρουφιάνος” στεκόταν ακίνητος απέναντί μου προκαλώντας με ποιός ξέρει σε τι ! ...

Πράγματι το θρόισμα ήταν από την παρουσία του, συνηθισμένη στους αισθητήρες αναγνώρισης-ανίχνευσης κι αποτελούσε ένα άλλο τρόπο εξαπάτησής τους που δεν είχα φανταστεί ποτέ.

Υπήρχε κι άλλο άτομο που “ξενύχταγε” σήμερα.

Ποιό ήταν άραγε; Πού ήταν και πώς μ’ εντόπισε;

Η ώρα της επιστροφής στη θέση μου είχε έλθει και δεν ήξερα πώς ν’ αντιδράσω.

Αποφάσισα να ρισκάρω μια παρέμβασή του κι οπισθοχώρησα συνεχίζοντας ν’ αναπαράγω το θόρυβο της σταγόνας. Δεν μ’ ενόχλησε καθόλου και μέσα από τους γνωστούς μου χειρισμούς βρέθηκα στη θέση μου.

Άλλη μια νύχτα πέρασε...

Ερωτηματικά προστέθηκαν καθώς η Δημοκρατία μας δεχόταν μια καινούργια ημέρα.

Η πρωινή διδασκαλία στην αίθουσα προσομοίωσης βιβλιοθήκης αφορούσε την καταχώρηση στη μνήμη μας σχολιασμένων αρχαίων φιλοσοφικών κειμένων.

Η διαδικασία ήταν απλή. Στην διαμορφωμένη αίθουσα υπήρχε ένα αριθμημένο φατνίο για κάθε εκπαιδευόμενο.

Στο φατνίο υπήρχε διαθέσιμος χώρος για να καθόμαστε άνετα και πολλές επιμορφωτικές συλλογές για να μπορούμε να απασχολούμεθα όσο διαρκούσε η “ανταλλαγή”.

Η **παθητική εκμάθηση** είχε το βασικό πλεονέκτημα να μην απαιτεί τη συμμετοχή του εκπαιδευόμενου στη διοχέτευση και την ανταλλαγή δεδομένων στοχεύοντας τη μη συνειδητή πλευρά του οργανισμού μας.

Οι εκπαιδευόμενοι αντιλαμβάνονταν το μάθημα ως χρόνο διασκέδασης. Μπορούσαν να δεχθούν οποιοδήποτε ολόγραμμα, όποιας εποχής, από τις συλλογές. Να διασκεδάσουν, να ρωτήσουν, να προσομοιωθούν χρονικά **ενώ ταυτόχρονα εδραιώνονταν οι απαιτούμενες πληροφορίες που ήταν αναγκαίες για το μέλλον κάθε ατόμου στην κοινωνία μας.** Ήταν υποχρεωτική η διάθεση της θύρας εισροής - εκροής δεδομένων που διέθετε καθένας από μας και η διασύνδεση με τον Διδακτικό Εξυπηρετητή.

Η ανταλλαγή και ο χρόνος διασύνδεσης είχε να κάνει με το επίπεδο και το είδος του εργαστηρίου ή του μαθήματος.

Αυτή ήταν μια αποτελεσματικότερη αρχαία εκπαιδευτική μέθοδος.

Ο Αλγόριθμος εφαρμογής των νέων δεδομένων ήταν ευέλικτος και διέθετε πάντα τον απαιτούμενο χρόνο για κάθε άτομο.

Ήταν τόσο αργή, ρυθμιζόμενη ανάλογα με το ρυθμό που μπορούσες ν' αφομοιώνεις χωρίς επιπλοκές τις αλλαγές της συμπεριφοράς σου.

Εμείς διασκεδάσαμε, κάναμε φίλους, ονειρευόμαστε και στο τέλος αποχαιρετιόμαστε για να αποσυρθούμε στον τομέα μας και στην προγραμματισμένη κατανομή του χρόνου μας μέχρι την καθημερινή στιγμή της ζώνης "Νάρκης και Αναζωογόνησης".

Η συνάντησή μας ήταν αναπόφευκτη και κατάλαβα ότι ήταν διαφορετικός. Ήταν κάτι άλλο.

Αποφάσισα γρήγορα ότι δεν ήταν εχθρός και πολύ προσεκτικά του έδωσα τρόπο διασύνδεσης για να μου μεταφέρει το μήνυμά του.

Οι συζητήσεις μας έδειξαν ότι είχε «σπάσει» κι αυτός από καιρό τους μηχανισμούς αναζήτησης παραβατικότητας και δεν μπορούσε να ανιχνευθεί από τη Δημοκρατία. Ο ίδιος μου είπε ότι στον αρχαίο κόσμο αυτά τα άτομα τα έλεγαν hackers.

Βολτάριζε τις νύχτες και τις μέρες πήγαινε στον εκπαιδευτικό του κύκλο.

Οι γονείς του ήταν σε άλλη κάστα που θα μάθει μετά την αποφοίτησή του. **Είδα έντονη στα μάτια του τη «διαφωνία του» μ' αυτή τη ζωή.**

Σταμάτησα να δίνω όλες τις φορές πρόσβαση αμφίδρομης παθητικής εκμάθησης αντικαθιστώντας την υποδοχή μου με ένα μικρό κύκλωμα που μου 'δωσε ο «τύπος».

Με αυτό τον τρόπο εξαπατούσαμε τον Διδακτικό Εξυπηρετητή ο οποίος κατέγραφε στο ατομικό μου λογαριασμό ότι αντάλλασε δεδομένα.

Από τότε οι μέρες μου ήταν πιο ταραγμένες.

Πολλά ακαταλαβίστικα οράματα και παραισθήσεις άρχισαν να με συνοδεύουν.

Όταν το συζήτησα μαζί του μου μίλησε για κάποια εγκεφαλικά κωφλίκτες που συμβαίνουν εξ αιτίας της απουσίας διαδοχής κώδικα από τον αποκλεισμό δεδομένων του διδακτικού κώδικά μου.

Συνειδητοποίησα αμέσως ότι πρέπει να φορτώνω το “κυκλωματάκι” μου με κομμάτια κώδικα που θα εγκαθιστά σε μένα ταυτόχρονα με τον αποκλεισμό εισροής του κώδικα του Διδακτικού Εξυπηρετητή.

Είχα περάσει στην Επανάσταση· εναντίον αυτής της αδιαπραγμάτευτης Δημοκρατίας που με συντηρούσε και με κάλυπτε μέχρι σήμερα.

Μια αντίρρηση στο προσχεδιασμένο μέλλον μου ; Ίσως ;

Για να θεραπεύσω αυτές τις διαταραχές και να μην εντοπισθώ από το σύστημα ανίχνευσης, μου συνέστησε κάποια παλιά μαγνητικά μέσα από τα οποία θα διοχέτευα μόνη μου κώδικα στα συγκοπτόμενα σημεία της βάσης της Διδακτικής εγκεφαλικής μου ασυνέχειας. Οι διαταραχές μου ήταν ίδιες με τα συμπτώματα της αρχαίας αρρώστιας της σκλήρυνσης κατά πλάκας που είχα βρει σε ένα κομμάτι παλιού κώδικα.

Την επόμενη μέρα δεν φάνηκε, ούτε την μεθεπόμενη...

Θα τον είχαν εντοπίσει και θα του είχαν αλλάξει τομέα.

Έτσι έμεινα μόνη μου με την ανάγκη να εξαπατώ το Διδακτικό Εξυπηρετητή σε ένα διαρκές τρέξιμο να εξασφαλίζω κώδικα συντροφιά με τις παραισθήσεις μου που αλλάζουν συνέχεια εποχές, πρόσωπα και ρόλους...

Η ζωή των Επαναστατών στη Δημοκρατία είναι μοναχική.

Ο κίνδυνος της ανίχνευσης είναι μεγάλος.

Είναι τρόμος και συγκατάβαση. “Λευκή Τρομοκρατία”.

Η Δημοκρατία παρέχει το απόλυτο προϊόν...

«Ασφάλεια και Ρόλο στη Ζωή».

Συνέχιζα να ζω διπλά. Τη μέρα διδασκαλία και το βράδυ αναζήτηση κώδικα, επεξεργασία και αποκατάσταση των κενών σημείων.

Έκλεβα κυρίως από τα σκουπίδια του ιστορικού αρχείου όπου η κλοπή δεν μπορεί να ανιχνευθεί.

Κανείς δεν αναζητούσε κατεστραμμένα τμήματα κώδικα.

(παύση)

Σήμερα το πρωί δεν πάω στη διδασκαλία. Δεν μ' ενδιαφέρει η ανίχνευση κι ο εντοπισμός μου.

Το τελευταίο κομμάτι κώδικα που χρησιμοποίησα χθες το βράδυ ήταν από το Ινστιτούτο Διαδραστικής Ισορροπίας του Καθεστώτος της Δημοκρατίας.

Ένα κομμάτι κώδικα του προηγούμενου αιώνα που παρουσίαζε την ανάγκη εφαρμογής της καινοτομίας του Επαναστατικού και Τρομοκρατικού Αλγόριθμου.

Η πρόταση ήταν απλή. Περιέγραφε τον τρόπο και τ' αποτελέσματα.

Σε μένα είχε εφαρμοστεί. Τα δεδομένα αυτά είχαν φορτωθεί στην αρχή του δεύτερου σταδίου Επιμόρφωσής μου.

Η Επαναστατικότητά μου ήταν πλασματική.

Ο φίλος μου αποτελούσε μέρος του προγράμματος εντοπισμού και διαμόρφωσης Επαναστατών.

Οι Επαναστάτες ήταν απαραίτητοι για την τελειότητα της Δημοκρατίας.

Ήταν αναγκαίοι για την τρομοκράτηση και τον περιορισμό των διαρροών από ανεξέλεκτα τρόγιανα.

Εγώ περισσεύω. Δεν θα πάω σήμερα στο σχολείο τους...

Σήμερα δεν θα πάω σχολείο. Δεν έχει σχολείο σήμερα.

Έχει "πραγματική" αντίσταση !!! ...